

СЕД АСКОД - Міністерство у справах ветеранів України
№ документа: 4549/71/16
Дата реєстрації: 13.10.2023
Сертифікат: 26B2648ADD3032E1040000008ACF3000284AAA00
Дійсний з: 14.10.2022 15:24:50
Дійсний до: 14.10.2024 15:24:50
Підписувач: Лалутіна Юлія Анатоліївна
Мітка часу: 12.10.2023 22:31:19

ЗАТВЕРДЖУЮ
Міністр у справах ветеранів
України

Юлія ЛАПУТІНА

_____ 2023 року

МЕТОДИЧНІ РЕКОМЕНДАЦІЇ
щодо процедури розгляду звернень громадян, запитів
на інформацію і адвокатських запитів та порядку дій
посадової особи Мінветеранів у разі отримання до розгляду матеріалів,
у яких одночасно оскаржуються її дії (бездіяльність)

I. Загальні положення

1. Громадяни України у своєму повсякденному житті зіштовхуються з необхідністю звертатися з різних питань в установи, організації, органи влади різного рівня тощо.

Право на звернення є одним з конституційних прав громадян України. Зокрема статтею 40 Конституції України передбачено, що усі мають право направляти індивідуальні чи колективні письмові звернення або особисто звертатися до органів державної влади, органів місцевого самоврядування та посадових і службових осіб цих органів, що зобов'язані розглянути звернення і дати обґрунтовану відповідь у встановлений законом строк.

Забезпечення всебічного розгляду звернень громадян, порушених у них проблем, оперативне їх вирішення, задоволення законних прав та інтересів громадян на сучасному етапі є одним з ключових факторів забезпечення суспільно-політичної та економічної стабільності та одним із пріоритетних завдань посадових осіб Мінветеранів.

2. Мета цих методичних рекомендацій – допомогти керівникам структурних підрозділів та посадовим особам Мінветеранів, на яких покладені обов'язки по роботі зі зверненнями громадян, більш чітко організувати роботу із зверненнями громадян і адвокатськими запитами відповідно до вимог законодавства України не допускати неправомірної поведінки та уникнути конфлікту інтересів при розгляді таких звернень, якщо вони стосуються оскарження дій або бездіяльності посадових осіб Мінветеранів задля дотримання:

стандартів доброчесності на публічній службі;

відкритості і прозорості процесів підготовки та прийняття публічних рішень;

пріоритетності додержання прав, свобод і інтересів фізичних та юридичних осіб.

3. Ці методичні рекомендації розроблені лише для працівників Мінветеранів, не встановлюють нових правових норм та не зачіпають права і свободи громадян України.

II. Загальні принципи розгляду звернень громадян, запитів на інформацію і адвокатських запитів

1. Організація роботи з розгляду звернень громадян і адвокатських запитів, що надійшли до Мінветеранів, здійснюється відповідно до:

Закону України “Про звернення громадян”;

Закону України “Про запобігання корупції”;

Закону України “Про інформацію”;

Закону України “Про доступ до публічної інформації”;

Закону України “Про адвокатуру та адвокатську діяльність”;

Закону України “Про безоплатну правничу допомогу”;

Порядку розгляду звернень громадян у Міністерстві у справах ветеранів України, затвердженого наказом Міністерства у справах ветеранів України від 11 листопада 2021 року № 228, зареєстрованого в Міністерстві юстиції України 30 грудня 2021 року за № 1697/37319;

Порядку організації та проведення особистого прийому громадян у Міністерстві у справах ветеранів України, затвердженого наказом Міністерства у справах ветеранів України від 31 жовтня 2022 року № 193, зареєстровано в Міністерстві юстиції України 30 листопада 2022 року за № 1507/38843.

2. Основними цілями при опрацюванні звернень громадян і адвокатських запитів в Мінветеранів є:

забезпечення дотримання вимог Конституції України, законодавства України щодо забезпечення громадянам та адвокатам необхідних умов для реалізації їх конституційних прав на письмове звернення або під час особистого прийому та обов’язкове одержання обґрунтованої відповіді на нього;

вжиття заходів з удосконалення роботи з листами, забезпечення уважного прийому громадян, реагування на їх запити та прохання;

забезпечення уважного вивчення та своєчасного, повного та об’єктивного розгляду адвокатських запитів;

аналіз стан розгляду звернень та адвокатських запитів, що надходять до Мінветеранів;

сприяння та вжиття заходів щодо ліквідації причин, що породжують скарги;

вжиття заходів дисциплінарного впливу на посадових осіб Мінветеранів, які допустили порушення при розгляді звернень громадян та адвокатських запитів.

3. З метою реалізації прав громадян Міністр у справах ветеранів України, його перший заступник та заступники, державний секретар Мінветеранів та керівники самостійних структурних підрозділів Мінветеранів:

ведуть особистий прийом громадян в установлені для них дні і години згідно з затвердженим графіком;

розглядають письмові пропозиції, заяви і скарги громадян;

дають доручення керівникам структурних підрозділів Мінветеранів та посадовим особам, в межах визначеної чиним законодавством компетенції;

найбільш складні письмові, електронні й усні звернення розглядають особисто на місцях з власної ініціативи або на підставі доповідних записок, матеріалів аналізу з питань розгляду звернень, довідок про наслідки перевірок окремих письмових і усних звернень.

III. Вимоги щодо прозорості та доступу до інформації

1. Розглядаючи питання доступу до інформації в Мінветеранів важливо враховувати європейські стандарти.

Головними зведенням нормативних правил традиційно визнають Рекомендації Ради Європи № R(2002)2 “Про доступ до офіційних документів” від 21 лютого 2002 року (далі – Рекомендації).

2. Відповідно до Рекомендацій загальний принцип доступу до офіційних документів полягає у тому, що держави – члени Ради Європи повинні гарантувати кожній особі, без жодної дискримінації, після здійснення нею запиту, право доступу до офіційних документів, які є в розпорядженні органів державної влади (пункт 3 Рекомендацій).

При цьому, особа, яка звертається із запитом про офіційний документ, не повинна пояснювати причини, через які вона бажає отримати доступ до офіційного документа, а формальності під час здійснення запиту мають бути зведені до мінімуму (пункт 5 Рекомендацій).

3. У доступі до офіційних документів може бути відмовлено за наявності таких обов’язкових умов:

обмеження у доступі до певних видів інформації чітко визначені в законодавстві;

ці документи є необхідними в демократичному суспільстві і необхідними для захисту національної безпеки, оборони та міжнародних зв’язків; охорони громадського порядку; запобігання, розшуку та розслідування кримінальної діяльності; приватного життя та інших законних приватних інтересів; комерційних та інших економічних інтересів, як приватних, так і державних; рівності сторін у судовому провадженні; природи; інспекцій, контролю та нагляду з боку державних органів; державної економічної, монетарної та обмінної політики; конфіденційності обговорень всередині органу державної

влади або ж між декількома органами державної влади під час внутрішнього процесу вироблення документа;

оприлюднення певної інформації призводить або може призвести до порушення одного із перелічених інтересів, незважаючи на переважаючий інтерес громадськості в такому оприлюдненні.

4. Питання надання інформації в Мінветеранів має розглядатися таким чином, щоб, по-перше, не порушувались права та свободи особи, яка звернулась за такою інформацією, а, по-друге, при цьому мають бути враховані характер такої інформації та її зміст.

5. Під інформацією, відповідно до статті 1 Закону “Про інформацію”, потрібно розуміти відомості, інші дані (відомості), які можуть бути збережені на матеріальних носіях або відображені в електронному вигляді. При цьому необхідно розрізняти інформацію, яка визначена Законом “Про звернення громадян” та інформацію, яка, в свою чергу, визначається Законом “Про доступ до публічної інформації”. Положення цих законів не тільки передбачають різні види інформації, а й різні механізми її отримання.

6. Так, згідно з положеннями Закону “Про звернення громадян” громадяни можуть звернутися до відповідних органів, засобів масової інформації та інших інстанції із зауваженнями, скаргами та пропозиціями, що стосуються їх статутної діяльності, заявою або клопотанням щодо реалізації своїх соціально-економічних, політичних та особистих прав і законних інтересів, та скаргою про їх порушення. Під зверненнями громадян розуміються викладені в письмовій або усній формі пропозиції (зауваження), заяви (клопотання) і скарги.

7. Водночас, згідно з Законом “Про доступ до публічної інформації” публічна інформація – це відображена та задокументована будь-якими засобами та на будь-яких носіях інформація, що була отримана або створена в процесі виконання суб’єктами владних повноважень своїх обов’язків, передбачених чинним законодавством, або яка знаходиться у володінні суб’єктів владних повноважень, інших розпорядників публічної інформації, визначених цим Законом.

Доступ до такої інформації забезпечується шляхом:

1) систематичного та оперативного оприлюднення інформації: в офіційних друкованих виданнях; на офіційних веб-сайтах в мережі Інтернет; на єдиному державному веб-порталі відкритих даних; на інформаційних стендах; будь-яким іншим способом;

2) надання інформації за запитами на інформацію.

8. При цьому потрібно враховувати, що основною рисою інформаційного запиту є його спеціальна спрямованість, а саме отримання інформації, якою володіє особа, до якої спрямовується запит, незалежно від того, чи стосується така інформація прав та законних інтересів запитувача.

9. При надходженні листа від громадянина, посадові особи Мінветеранів мають правильно кваліфікувати документ, зокрема, віднести його до інформаційного запиту чи звернення, оскільки це в результаті зумовлює різний порядок їх розгляду та відповіді. При подальшій роботі з інформаційними запитами та зверненнями громадян мають застосуватися виключно норми того закону відповідно до змісту документа, який надійшов.

10. Одержавши письмовий документ, в якому міститься інформація, що це “запит на інформацію” або посилання на Закон України “Про доступ до публічної інформації”, проте який за своїм змістом є зверненням громадянина відповідно до Закону України “Про звернення громадян” або зверненням про отримання безоплатної правничої допомоги відповідно до Закону України “Про безоплатну правничу допомогу”, Мінветеранів повинно відмовити у задоволенні такого запиту через невідповідність його предмета вимогам закону (пункт 2 частини п’ятої статті 19, пункт 4 частини першої статті 22 Закону України “Про доступ до публічної інформації”), та з урахуванням принципів добросовісності і розсудливості розглянути запит за Законом України “Про звернення громадян” або Законом України “Про безоплатну правничу допомогу” відповідно.

При цьому запитувача повинно бути повідомлено у п’ятиденний строк про те, що його запит на інформацію буде розглядатися відповідно до інших законів України.

11. У разі якщо запит на інформацію, який подано згідно із Законом України “Про доступ до публічної інформації”, за своїм змістом поєднує предмет регулювання Законів України “Про доступ до публічної інформації”, “Про звернення громадян” та “Про безоплатну правничу допомогу” то такий “запит-звернення” повинен розглядатися у відповідних частинах у строк та порядок, передбачені відповідними законами.

При цьому Мінветеранів у п’ятиденний строк повинно відповісти по суті запиту на інформацію, а також повідомити запитувача, що решта питань розглядатимуться як звернення згідно із Законом України “Про звернення громадян” або Законом України “Про безоплатну правничу допомогу”.

12. За порядком доступу інформація поділяється на відкриту та інформацію з обмеженим доступом. Будь-яка інформація є відкритою, крім тієї, що віднесена законом до інформації з обмеженим доступом.

13. Інформацією з обмеженим доступом є конфіденційна, таємна та службова інформація.

Конфіденційною є інформація про фізичну особу, а також інформація, доступ до якої обмежено фізичною або юридичною особою, крім суб'єктів владних повноважень. Згідно з відповідними законодавчими положеннями, конфіденційна інформація може поширюватися за бажанням (згодою) особи у визначеному нею порядку відповідно до передбачених нею умов, а також в інших випадках, визначених законом. Відносини, пов'язані з правовим режимом конфіденційної інформації, регулюються законом (статті 20–21 Закону України “Про інформацію”; статті 7 Закону “Про доступ до публічної інформації”).

Таємною визнається інформація, яка містить державну, професійну, банківську таємницю, таємницю слідства та іншу передбачену законом таємницю (стаття 8 Закону “Про доступ до публічної інформації”). Незаконне надання чи розголошення інформації, що становить державну таємницю, є злочином, що передбаченим статтями 111, 114, 328, 329, 422 Кримінального кодексу України, а передача або збирання з метою передачі іноземним підприємствам, установам, організаціям або їх представникам відомостей, що становлять службову інформацію, зібрану у процесі оперативно-розшукової, контррозвідувальної діяльності, у сфері оборони країни, особою, якій ці відомості були довірені або стали відомі у зв'язку з виконанням службових обов'язків, за відсутності ознак державної зради або шпигунства, – злочином, передбаченим ст. 330 Кримінального кодексу України.

14. Певне обмеження надання відповідної інформації цілком може бути правомірним. Так, наприклад, відповідно до ст. 10 Закону “Про звернення громадян” не допускаються розголошення одержаних із звернень відомостей про особисте життя громадян без їх згоди, розголошення іншої інформації, якщо це порушує права і шкодить законним інтересам громадян.

15. Окремо, при підготовці відповідей на звернення громадян та адвокатські звернення слід враховувати вимоги Закону України “Про запобігання корупції”, а саме статті 60 цього Закону.

Відповідно до вимог цієї статті особам, зазначеним у пунктах 1, 2, 4 і 5 частини першої статті 3 цього Закону, а також особам, які постійно або тимчасово обіймають посади, пов'язані з виконанням організаційно-розпорядчих чи адміністративно-господарських обов'язків, або спеціально уповноважені на виконання таких обов'язків у юридичних особах приватного права незалежно від організаційно-правової форми, забороняється:

1) відмовляти фізичним або юридичним особам в інформації, надання якої цим фізичним або юридичним особам передбачено законом;

2) надавати несвоєчасно, недостовірну чи не в повному обсязі інформацію, яка підлягає наданню відповідно до закону.

16. Частина друга статті 60 Закону України “Про запобігання корупції” передбачає, що не може бути віднесена до інформації з обмеженим доступом інформація про:

1) розміри, види благодійної та іншої допомоги, що надається фізичним та юридичним особам чи одержується від них особами, зазначеними в пункті 1, підпунктах “а” і “в” пункту 2 та пунктах 4 і 5 частини першої статті 3 цього Закону, або державними органами, органами місцевого самоврядування;

2) розміри, види оплати праці, матеріальної допомоги та будь-яких інших виплат з бюджету або за рахунок технічної або іншої допомоги в межах реалізації в Україні програм (проектів) у сфері запобігання, протидії корупції особам, зазначеним у пункті 1, пунктах “а” і “в” пункту 2 та пунктах 4 і 5 частини першої статті 3 цього Закону, а також одержані цими особами за правочинами, які підлягають обов’язковій державній реєстрації, а також подарунки, які регулюються цим Законом;

3) передачу в управління належних особам підприємств та корпоративних прав, що здійснюється в порядку, передбаченому цим Законом;

4) конфлікт інтересів осіб, зазначених у пунктах 1, 2 частини першої статті 3 цього Закону, та заходи з його врегулювання.

IV. Конфлікт інтересів та його ознаки

1. При розгляді (опрацюванні) та підготовці відповідей (проектів рішень) на звернення громадян, запити на інформацію та адвокатські звернення посадовим особам Мінветеранів слід враховувати вимоги Закону України “Про запобігання корупції”, в частині дотримання ними вимог щодо потенційного чи реального конфлікту інтересів.

2. Конфлікт інтересів є, по-перше, новою категорією для вітчизняної юридичної науки, по-друге, новим правовим явищем в національній правовій системі. Тому на практиці існують проблеми як із розумінням цього явища, так і з реалізацією норм національного законодавства, які передбачають механізми запобігання і врегулювання конфлікту інтересів.

На проблему застосування норм національного законодавства щодо запобігання і врегулювання конфлікту інтересів постійно звертають увагу фахівці, які займаються проблемами запобігання корупції, та представники антикорупційних органів України.

У зв’язку із закріпленням у чинному законодавстві нових правил запобігання і врегулювання конфлікту інтересів основними завданнями держави в цілому та антикорупційних органів зокрема є консультативна і просвітницька робота щодо дотримання відповідних вимог законодавства на практиці. Тому з метою формування єдиного підходу до розуміння і дотримання правил

запобігання та врегулювання конфлікту інтересів, Національним агентством з питань запобігання корупції (надалі – НАЗК) було затверджено Методичні рекомендації з питань запобігання та врегулювання конфлікту інтересів у діяльності осіб, уповноважених на виконання функцій держави або місцевого самоврядування, та прирівняних до них осіб.

3. “Потенційний конфлікт інтересів” полягає в існуванні в особі власного приватного інтересу, реалізація якого у тій сфері, в якій вона виконує свої службові чи представницькі повноваження, безумовно може вплинути на об’єктивність чи неупередженість прийняття нею рішень, або на вчинення чи невчинення дій під час виконання зазначених повноважень. Це поняття вимагає тлумачення в контексті низки правових норм визначених Законом України “Про запобігання корупції” (далі – Закон), а саме: участі громадськості в заходах щодо запобігання корупції – стаття 21 Закону, розуміння заходів зовнішнього та самостійного врегулювання конфлікту інтересів – стаття 29 Закону, переведення чи звільнення особи у зв’язку з наявністю конфлікту інтересів стаття 34 Закону.

Основною суб’єктивною ознакою поняття конфлікту інтересів є внутрішнє суперечливе ставлення особи, тобто такий психологічний стан особи, який характеризується наявністю усвідомлених або інстинктивно-відображених прагнень до віддання переваги у реалізації та забезпеченні власних інтересів над суспільно-корисними, що набуває конкретного втілення у відповідних вчинках. Так, прикладом домінування приватного інтересу над публічним може бути включення до виборчих списків політичних партій людей, які за своєю суттю є не політиками, а випадковими в політиці особами, наближеними до керівництва політичної партії.

4. Об’єктивні ознаки конфлікту інтересів можуть також втілюватися у:

впливі службової особи на об’єктивність прийняття рішень, наприклад, використання під час ухвалення рішення недостовірних даних, перекручування окремих фактів або відомостей про факти, що мають юридичне значення, знищення або втрата документів через різні підстави та мотиви тощо;

впливі такої особи на упередженість прийняття рішень, наприклад, зважання на позицію лише однієї сторони і повне ігнорування позиції іншої сторони, зацікавленої у прийнятті того чи іншого рішення, беззаперечне відхилення документів із допустимими варіативними ознаками, недотримання форми при узгодженні змісту документа і вимог чинного законодавства тощо;

невчиненні відповідних дій особою під час виконання нею службових повноважень, наприклад, не проведення обстежень, зволікання з ухваленням рішення, порушення строків розгляду заяви, відмова у схваленні певного рішення тощо;

вчиненні певних дій особою під час виконання нею службових повноважень, але не в суспільно-корисних інтересах, а в особистих, наприклад, створення пільгових умов господарювання суб’єктам права, засновниками яких є близькі родичі службової особи, одержання службовою особою предметів неправомірної вигоди з метою ухвалення рішень на користь зацікавленої особи,

неповідомлення про наявний конфлікт інтересів під час прийняття рішення тощо.

5. Поняття “приватний інтерес” являє собою будь-який майновий чи немайновий інтерес особи, у тому числі зумовлений особистими, сімейними, дружніми чи іншими позаслужбовими стосунками з фізичними чи юридичними особами, у тому числі той, що виникає у зв’язку з членством або діяльністю в громадських, політичних, релігійних чи інших організаціях. Це означає, що особа при здійсненні службових повноважень повинна брати до уваги як юридичні, так і приватні відносини, які зумовлюють виникнення певного майнового або немайнового інтересу. Йдеться про дотримання правил етичної поведінки службовця в широкому розумінні та прирівняної до нього особи, а також відповідну оцінку приватних інтересів, їх негативного впливу на об’єктивність прийняття рішення. Наявність суперечностей між інтересом і повноваженнями службової особи встановлюється в кожному окремому випадку шляхом зіставлення цих повноважень і приватного інтересу з визначенням можливості такого інтересу вплинути на об’єктивність прийняття рішення. Конфлікт приватного і службового існуватиме у всіх випадках, коли є приватний інтерес, що здатний вплинути на об’єктивність рішення. Навіть тоді, коли це рішення відповідає закону. У цьому випадку матиме місце втрата суспільної довіри до службової особи, і як наслідок – до державної інституції.

6. У понятті “реальний конфлікт інтересів” знаходять відображення суперечності або зіткнення приватного інтересу особи та її службового чи представницького повноваження, що впливає на об’єктивність або неупередженість процесу прийняття рішень, так само, як і на вчинення чи невчинення дій під час здійснення зазначених повноважень. Механізм виникнення ризику реального конфлікту інтересів відзначається складнощами при визначенні меж усвідомлення реальної наявності приватного інтересу та розуміння ступеня впливу приватного інтересу на об’єктивність прийняття рішення.

7. Посадові особи Мінветеранів, що потенційно можуть бути суб’єктами в стані корупційного ризику, як правило, працюють в умовах надвеликого навантаження з обмеженими термінами розгляду службових питань, що заважає швидко виявити конфлікт інтересів.

Але Закон не містить винятків для подібних ситуацій і не розглядає їх як обставину, що звільняє від відповідальності. Тому такі посадові особи мають оцінити власні приватні інтереси, що існують на момент прийняття рішення (визначити, які саме відносини їх зумовлюють) та проаналізувати аргументи щодо очевидності впливу приватного інтересу та наслідки, до яких може призвести вплив приватних інтересів.

Механізми врегулювання реального конфлікту інтересів полягає у виконанні особою обов’язку щодо уникнення цього конфлікту шляхом повідомлення безпосереднього керівника про реальний/потенційний конфлікт

інтересів або зверненні до НАЗК з метою отримання роз'яснень у разі існування у особи сумнівів щодо наявності/відсутності у неї реального/потенційного конфлікту інтересів.

Рекомендована форма повідомлення безпосереднього керівника про реальний конфлікт інтересів наведена у додатку 1 до цих Методичних рекомендаціях, а рекомендована форма повідомлення НАЗК з метою отримання роз'яснень у разі існування у особи сумнівів щодо наявності/відсутності у неї реального/потенційного конфлікту інтересів – у додатку 2 до цих Методичних рекомендаціях.

8. За порушення вимог щодо запобігання та врегулювання конфлікту інтересів передбачена адміністративна відповідальність відповідно до статті 172-7 Кодексу України про адміністративні правопорушення та відповідальність за незаконне використання інформації, що стала відома особі у зв'язку з виконанням службових або інших визначених законом повноважень відповідно до статті 172-8 Кодексу України про адміністративні правопорушення.

Окрім того певні дії посадової особи можуть кваліфікуватись як службова недбалість, за що передбачена кримінальна відповідальність відповідно до статті 367 Кримінального кодексу України.

V. Рекомендації щодо порядку дій посадових осіб, при розгляді матеріалів, у яких оскаржуються дії або бездіяльність посадових осіб Мінветеранів

1. Незважаючи на достатнє нормативно-правове забезпечення та просвітницьку – консультативну роботу, існуючі механізми запобіганням та врегулюванням конфлікту інтересів не завжди враховують специфіку суспільних відносин, де такий конфлікт виникає. Особливу небезпеку становить реалізація правил запобігання та врегулювання конфлікту інтересів при розгляді матеріалів, у яких оскаржуються дії посадової особи або її бездіяльність.

2. Велику роль у врегулюванні потенційного та реального конфлікту інтересів у цьому випадку відіграє керівник такої посадової особи. Саме керівник посадової особи, дії, або бездіяльність якої оскаржуються повинен вжити наступних заходів щодо недопущення виникнення реального, потенційного конфлікту інтересів у підлеглої особи щодо розгляду нею відповідних матеріалів, а саме:

1) при попередньому розгляді звернення громадянина необхідно встановити посадових осіб, які безпосередньо опрацьовували документи та приймали чи погоджували рішення по справі громадянина, за якою виникла скарга;

2) не направляти звернення громадянина для розгляду тим посадовим особам, дії чи рішення яких оскаржуються та не залучати до розгляду таких звернень посадових осіб (у тому числі керівників структурних підрозділів), які

погоджували проекти рішення (у тому числі в системі електронного документообігу Мінветеранів “АСКОД”) по справі громадянина, яке є предметом скарги;

3) визначити для розгляду скарги посадову особу, яка за своєю професійною компетенцією здатна кваліфіковано вивчити суть справи та надати висновки, щодо законності та об’єктивності висновків або рішення, яке було прийнято посадовою особою, дії або бездіяльність якої оскаржуються;

4) взяти на особистий контроль об’єктивний та своєчасний розгляд матеріалів звернення громадянина;

5) ініціювати проведення дисциплінарного провадження, якщо за результатами розгляду звернення громадянина будуть встановлені факти або виникнуть сумніви, щодо законності та об’єктивності дій посадової особи, дії або бездіяльність якої оскаржуються.

3. В свою чергу посадовій особі дії або бездіяльність якої оскаржуються, так само необхідно вживати заходів щодо недопущення виникнення у неї реального, потенційного конфлікту інтересів, а саме:

1) не вчиняти дій та не приймати рішень в умовах реального конфлікту інтересів;

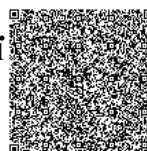
2) повідомляти не пізніше наступного робочого дня з моменту, коли особа дізналася чи повинна була дізнатися про наявність у неї реального чи потенційного конфлікту інтересів безпосереднього керівника, за формою наведеною в додатку 1 до цих Методичних рекомендацій;

3) за наявності сумнівів щодо наявності реального чи потенційного конфлікту інтересів звернутись до НАЗК за формою, наведеною у додатку 2 до цих Методичних рекомендацій;

4) вжити заходів щодо врегулювання реального чи потенційного конфлікту інтересів.

4. Працівники Мінветеранів для отримання методичної та консультаційної допомоги з питань додержання законодавства, щодо запобігання корупції, у тому числі щодо ідентифікації та врегулювання конфлікту інтересів, можуть звернутися до уповноваженого підрозділу з питань запобігання та виявлення корупції Мінветеранів.

**Завідувач Сектору з питань
запобігання та виявлення корупції**

СЕД АСКОД - Міністерство у справах ветеранів України
№ документа: 45
Дмитро МАРТИНЮК
Дата реєстрації: 13.10.2023
Сертифікат: 26B2648ADD3032E1040000006B6130008C9DA900
Дійсний з: 03.10.2022 00:00:00
Дійсний до: 02.10.2024 23:59:59
Підписувач: Мартинюк Дмитро Сергійович
Мітка часу: 12.10.2023 15:20:32